

הקוזאק מאמאריגה

סיפור אוקראיני
סיפר וצייר א. יארמאק

עשרים וחמש שנה עבד הקוזאק מאמאריגה אצל בעל בית עשיר,
והרוויח שם בסך הכל שלוש פרוטות נחושת. נמאסה לקוזאק
העבודה הזו. זו לא עבודה בשביל קוזאק. החליט ללכת לאן שעיניו
יובילו, להכיר את העולם, למצוא את המזל שלו.

"תודה קוזאק! קבל נא כתודה על עבודתך את התיק הזה.
זה תיק ארוג בשערות קסומות. רק תגיד לו שהוא יעשה
בשבילך כל עבודה שתרצה."
הודה לה הקוזאק והמשיך בדרכו.

הלך זמן רב. ואז ראה בקתה ענייה ולפניה זקנה אחת
יושבת ובוכה.
"למה את בוכה, סבתא?" שואל הקוזאק.
"איך לא אבכה. הבקתה שלי תכף תתמוטט ואין מי שיתקן
אותה."
"אל תתעצבי, סבתא, אתקן לך את ביתך!"

"ואתה קוזאק קח כתודה את המגפיים אלה. הם לא מגפיים פשוטים. הם יביאו אתך מיד לאן שתרצה. ובצרה הם יעזרו לך."

בדרך פגש איש זקן.
"לאן אתה הולך, סבא?"
"אני עובר מכפר לכפר. מנגן ושר שירים על קוזאקים
גיבורים. אנשים מקשיבים, ולפעמים מוציאים לי קערת
דייסה או כיכר לחם.."
"קח, סבא, שלוש פרוטות אלה. אין לי יותר מזה. אולי
יועילו לך."

פתאום שומע מאמאריגה – רוח שורקת, אדמה רועדת.
עלים נופלים מעצים. רוכב לוחם על סוס בעל רמת זהב.
קפץ הלוחם מהסוס, רק נגע באדמה והפך לדרקון.
צועק:
"אתה! לשם מה באת למקום שליטתי? התרצה להיכנע
לי? נחיה בשלום או נלחם?"
"אלחם אתך עד מוות!" עונה הקוזאק.

הולך מאמאריגה הלאה. מולו רואה אנשים רצים.
"ממי אתם בורחים?" שואל מאמאריגה.
"בורחים מצרה גדולה. בהר הזה התיישב דרקון בעל
שישה ראשים. הוא הורג אנשים, לוקח את הרכוש שלהם.
ומי שהוא לא הורג, לוקח שבי, סוגר בתוך ההר."
"אתם רבים והדרקון בודד, איך לא תגברו עליו?"
"כי אי-אפשר להכיר אותו. הוא מופיע כמו לוחם והופך
פתאום לדרקון. ואין חזק ממנו בכל העולם!"

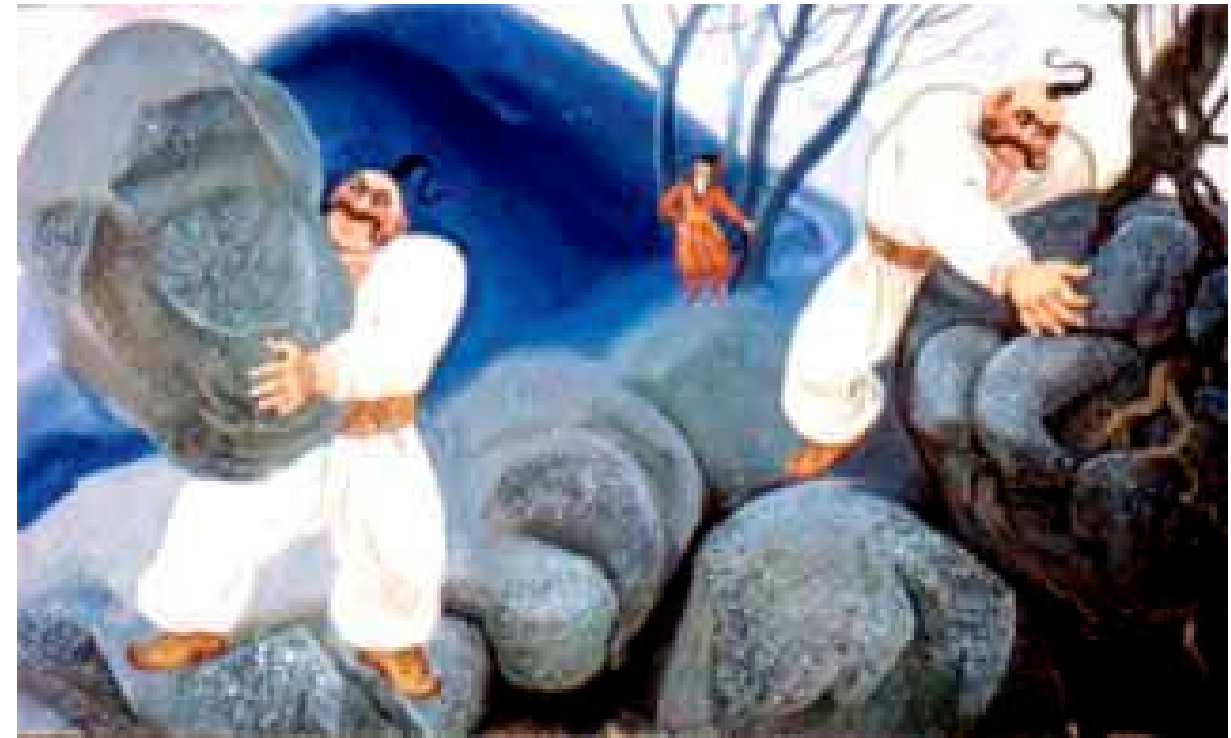
ניגש מאמאריגה לסוס ואמר לו "כעת אתה שייך לי, בעל רמת זהב. נלחמתי עלך ביושר. בוא ונוציא את האנשים העצורים בהר."

התנפל הדרקון על הקוזאק. אך מאמאריגה הניף את חרבו הקוזאקי ובמכה אחת הוריד שלושה ראשים של הדרקון. זעם הדרקון ושוב התנפל על הקוזאק, אך זה ניצח אותו. כל ששה הראשים נפלו על הארץ.

וורניגורה מתחיל להוריד סלעים ולפתוח את ההר ווורנידוב
עוזר לו.
גמרו הגיבורים את עבודתם, נעשו שוב קטנטנים וחזרו
לתיק הקסום.

"תיק קסום! עזור לי לפתוח את ההר, לשחרר אנשים.
הדרקון וודאי רצה לשמור אותם לתמיד. אבל אני ניצחתי
אותו ביושר."
יצאו מהתיק שני אחים גיבורים, וורניגורה, שדבר לא
יעמוד מול כוחו, וורנידוב שיוציא מאדמה כל עץ ולו גדול
ביותר.

עלה הקוזאק על הסוס וזה שואל "איך לשאת אתך? על פני הדשא או מעל עצים גבוהים?"
"שא אותי לארצות זרות מעל עצים גבוהים" ענה מאמאריגה.

אנשים יצאו מההר. "תודה לך, קוזאק, ששחררת אותנו משבי. אחרים לא דאגו לנו. אנו לא נשכח אתך. איך קוראים לך, לוחם אמיץ?"
"הקוזאק מאמאריגה!"

בקתה קטנה עמדה בשולי העיר, ובה נערה. נחתו שם.
"שלום נערתִי היפה! נראה שאת מאתה הארץ כמוני.
ספרי, במה התפרסמה העיר שלכם. על מה מדבר העם?"
"לא טעית, אני מאוקראינה, שבויה כאן. כנס, תאכל דבר
מה, תספר על עצמך. איך הגעת הנה? ברצונך או שלא
ברצונך?"

תוך מעוף על הסוס נראתה על הארץ עיר וחצר מלכותית.
ליד הארמון עמד קהל רב.
"רד למטה, נראה למה התקהלו האנשים" אמר הקוזאק
"אבל נחת בפרוור. נשמע קודם על מה מדבר העם."

אם תסכימי, אשאיר אצלך את סוסי ובעצמי אלך לנסות את מזלי. רק אנעל קודם את המגפיים האלה, כי הרי אני הולך לחצר הצאר."

אני הקוזאק לוחם מאמאריגה. עשרים וחמש שנים עבדתי אצל בעל בית עשיר והרווחתי שלוש פרוטות נחושת בלבד. נמאס לי. אני הולך לאן שעיני מובילות. והנה ראיתי אותך, יפתי.."

"אתה שואל על מה העם מדבר? אז כך. לפני ארמון הצאר עומד עץ אלון בן מאות שנים. תחתיו טמון ארגז עם אוצר. מי שיוציא את הארגז, יקבל פרס גדול."

האנשים הניעו בראשים והתפזרו לבתיהם. פחדו לגשת לאלון. ומאמאריגה חכה ללילה ואז הוציא את התיק שלו. "תיק קסמים! כרות את האלון, חפור את שורשיו מהאדמה. הוציא את האוצר משם. אם לא, הצאר יכרות את ראשי."

מאמאריגה הלך לחצר הצאר. שומע, כרוז קורא: "מי במשך הלילה יכרות את האלון העתיק ויוציא מתחתיו את האוצר, יזכה בפרס גדול. כך הבטיח הצאר." ואחר כך מודיע עוד: "אבל מי שלא יצליח להוציא את האוצר במשך הלילה, ייכרת ראשו. כך הודיע הצאר!"

בבוקר ראה הצאר את האוצר והאדים מרוב נחת. משפשף ידיים "תודה לך, קוזאק" אומר "כפרס אני נותן לך את בתי לאישה."
והנסיכה, בת הצאר, מכוערת, כעסנית ויהירה.
"אינני רוצה להתחתן עם קוזאק פשוט" צועקת "אני רוצה נסיך!"

וורנידוב הוציא את העץ מהאדמה. וורניגורה חפר את השורשים. אחים-גיבורים הוציאו את ארגז האוצר מהאדמה וחזרו לתוך התיק.

התרגז הצאר, רקע ברגליו, צעק "איך תעז לדחות את בתי הנסיכה. תפסו אותו והורידו לו את הראש!"
נזכר מאמאריגה במתנתו של סבא. הביט על המגפיים ולחש "עכשיו תצילו!"

הסתכל עליה מאמאריגה ואומר "תודה לך צאר על פרס כזה שאין טוב ממנו. רק האישה הזו לא נראית לי. רעה, יהירה ומרושעת. אני אבחר לי אחרת, לפי הלב שלי."

והמגפיים מיד הוציאו אותו מחצר הצאר.
אתם, בוודאי, ניחשתם לאן הביאו המגפיים את מאמאריגה. ועם מי
הוא החליט להתחתן. הם עלו על סוס בעל רמת הזהב ועפו משם.
הנה סוף סיפורנו.